

Hvad gør vi grundtvigske for at opdrage vores børn i den kristne tro?

Hvad gør vi grundtvigske for at opdrage vores børn i den kristne tro?

I de grundtvigske kredse har vi traditionelt haft en grundlæggende tillid til at vores børn naturligt voksende ind i kristendommen. Ikke fordi vi indenfor det kirkelige regi bevidst har gjort noget særligt for at befordre en kristelig opdragelse, men fordi det har ligget i familiernes traditioner, i skolernes værdiformidling, særligt på fri- og efterskolerne og på højskolerne, og i det fritidsliv mange valgte.

Men det ser ud til at denne naturlige vækst ind i kristendommen for mange ikke eksisterer mere. Ganske vist er den næste generation ofte rimeligt positivt indstillede overfor det, de har mødt hjemme, men spørgsmålet er, om de tager det med sig videre.

Den nye situation er, at de ikke mere understøttes af noget i samfundet, hverken i skole eller i fritidsliv, der befordre en særlig kristen tankegang. Der findes ingen naturlig praksis, end ikke i hjemmene, hvor forældrenes praksis overvejende kun består i kirkegang med nedadgående hyppighed, når man lige ser bort fra konfirmationsåret.

Det var forventeligt, at det måtte gå sådan. Kristendomsundervisningen i folkeskolerne er langt fra det man

tidligere forventede: at den kunne fungere som kirkens dåbsundervisning. Hvis undervisningen i faget overhovedet kan noget i dag, er det, at få børn til at filosofere over livets store spørgsmål, men uden noget ønske om at kvalificere de overvejelser mod noget religiøst standpunkt.

Vi der har børn på en grundtvig / koldsk-friskole kunne så heroverfor hævde, at en af kongstankerne her er, at kristendommen på grundtvigsk vis fortælles ind i børnene. Men spørgsmålet er, om de frie skoler finder den tanke særlig kongelig længere, eller om de ikke også på det område ligner folkeskolerne.

Indenfor de ungdomsforeninger der traditionelt har været præget af de grundtvigske kredses tanker, her jo især gymnastikken, ses også en udvikling. U'et i DDGU er blevet borte i den moderne gymnastikbevægelse og dermed også foreningernes ungdomskulturprogram.

I dag mangler der altså kort sagt rammer, hvor man kan identificere sig med det kristne grundlag, man tidligere bar med i den grundtvigske tradition.

Fænomenet er ikke nyt, men ikke desto mindre et fænomen, der med meget stor tydelighed netop nu træder frem, hvor religion igen har fået

en lang større plads i offentligheden.

Spørgsmålet er om vi er parat til at tage det ansvar på os som menigheder, som tidligere lå andre steder, i skoler eller fritidsliv, og spørgsmålet er derefter, under hvilke former vi ønsker at gøre det.

Man kunne indvende, at det er jo først og fremmest er forældrenes og gudforældrenes ansvar, men er det ikke at løbe fra en opgave, vi også som menighed burde være med til at løfte?

Disse tanker har gjort at vi i arbejdsgruppe i Osted valgmenighed har valgt i de kommende år, at sætte fokus på børne- og ungdomsarbejde. Bl.a. med studiekreds for småbørnsforældre, nytænkning af struktur for møder for gamle konfirmander, og planer om aftenarrangementer for forældre med lidt større børn.

Der er god grund til det skulle man synes, da Osted Valgmenighed tæller næsten 100 børn under 16 år ud af sine 400 medlemmer, og det burde jo kunne skabe en base for noget børne- og ungdomsarbejde.

Allerede nu gør vi selvfølgelig et og andet.

Konfirmationsforberedelsen er en selvfølge. Hvert år har vi mellem 10 og 15 konfirmander, hovedsageligt fra Friskolen, hvorfra også ikke-medlemmer inviteres til at blive konfirmeret hos os. Undervisningen er en blanding af ugentlige møder i præstegården, ekskursioner til bl.a. Roskilde stifts store konfirmandarrangement, en tur rundt til Køben-

havnske kirker og en konfirmandlejr i en spejderhytte i april.

I løbet af året har vi også forskellige børnevenligere arrangementer. I august inviterer vi til sommermødelight, med gudstjeneste og efterfølgende udflugt til noget vand, hvor vi bader og spiser mad fra medbragt fællesbuffet. Til jul inviteres hele friskolen til julegudstjeneste, og i februar arrangerer konfirmanderne deres egen gudstjeneste, hvor friskolen endnu engang får særlig invitation. Nogle år medvirker koret fra skolen, og så er kirken stuvende fuld, andre gange som i år har konfirmanderne lavet eget band og står så for både musikken og prædiken, og så fyldes kirken af søskende, venner og nysgerrige forældre.

I år deltager valgmenigheden også i en friluftsgudstjeneste 2. pinsedag i idrætscenteret Borrevejle, hvor alle provstiets menigheder er inviteret, og hvor spejdere kommer sejlene i vikingeskibe over fjorden og et større børnekor er samlet på tværs af menighederne, og symbolsk sendes duer til vejrs midt under det hele.

Alt i alt sker der altså noget for børn i menigheden.

Alligevel må man spørge, om vi er gode nok til at bære det ansvar, vi har for at give kristendommen videre til vores børn. Der er stadig meget, vi ikke gør.

Bl.a. har vi ikke minikonfirmander som i sognemenigheden, eller teenklubber som i missionshusene, og på det større grundtvigske plan har vi ikke kirkedage, hvor unge men-

nesker kan være sammen og synge og spille og arbejde med tro i forskellige workshops.

Måske hænger det sammen med, at vi ikke helt kender de genrer fra vores tradition, og måske også med, at det ikke er genrer vi ønsker at benytte. Men hvad vil vi så? Hvordan finder vi former, der falder os naturlige, og som samtidig tjener formålet?

Med andre ord – hvem har idéer til, hvad vi i de frie menigheder kan gøre for at bringe kristendommen videre til de næste generationer?, Skal vi til at lave fælles konfirmand- og ungdomslejre, skal vi ændre årsmøderne, så de også taler til andre end dem, der normalt kommer?

Eller skal vi lade være at gøre noget og gå ud fra at gudstjenestetringen naturligt melder sig med alderen?

Laura Lundager Jensen

Beretning 2006

Foreningen af Grundtvigske Valg- og Frimenigheder

”Så giv kejseren, hvad kejserens er, og Gud, hvad Guds er ! ”

Det har været et højspændt år, ikke specielt når det gælder denne forenings interne forhold, de har alt i alt været ret fredelige. Men så meget mere dramatik har der været omkring opfattelsen af religionernes synlighed og betydning. Først i en debat om den bibelske skabelsesberetning og et forsvar for den med begrebet intelligent design, siden stor ståhej om 12 tegninger i et dagblad. Endnu engang måtte vi til overraskelse indse, at når det gælder religion, er der stærke lidenskaber i spil.

I den slags debatter sker det ofte, at de egentlige modsætninger finder sammen om at opstille vilkårene for debatten ved at kræve den ene eller

anden absolutte position respekteret. Måske uden at ville det er de stærkeste modsætninger enige om at sætte en fælles logik, som de kræver respekteret af alle andre. De kræver et ja eller nej, idet de forudsætter at enten må det ene udsagn være falsk og det andet løgn og omvendt. Sådan var det med debatten om Bibelens skabelsesberetning, hvor man enten kunne tilslutte sig Bibelens beretning (eller et subtile taget forsvar) eller den naturvidenskabelige fornægtelse af Gud som skaber. De to parter var og er fælles om logikken enten er det ene standpunkt sandt eller også er det andet. Vi mennesker har åbenbart et stærkt ønske om at få tilværelsen til at ” gå op ” i én forklaring. De positivistiske